

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 A 100/2017 – 33,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 A 100/2017 – 33, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2017, č. j. CPR-14831-3/ČJ-2017-930310-V240, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 4. 2017, č. j. KRPA-49108-25/ČJ-2017-000022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2017, ev. č. ZS33757, vydaného podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 téhož zákona (vzhledem k situaci v Uzbekistánu).

[2] Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádala o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka v návrhu uvádí, že v případě závaznosti právního názoru městského soudu pro správní praxi dojde k nepřiměřenému zásahu do veřejného zájmu a nenahraditelné újmě, kterou nebude možno v budoucnu odstranit. Došlo by totiž k nezákonnému postupu, jenž vyústí v nesprávné právní posouzení věci, a zároveň k negativnímu zásahu do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, který má regulovat a dohlížet na pobyt cizinců přechodně pobývajících na území České republiky. Promítnutím chybného závěru městského soudu do praxe stěžovatelky může být potlačen boj proti nelegální

migraci za situace, kdy stěžovatelka čelí vysokému počtu neoprávněně pobývajících občanů Uzbekistánu, kteří zneužívají ke vstupu a pobytu na území České republiky krátkodobé vízum udělené na zastupitelských úřadech ostatních členských států Evropské unie. Stěžovatelka žádá o přiznání odkladného účinku s ohledem na veřejný zájem, jenž spatřuje v potřebě předcházet případné existenci opačných rozhodnutí o žalobě, která s sebou nutně nesou negativní dopad na právní jistotu účastníků řízení, a zároveň představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku žalobci či jiným osobám může vzniknout.

[3] Žalobce s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť jeho přiznáním by byla poskytnuta právní ochrana nezákonnému a diskriminačnímu postupu stěžovatelky. Žalobce je totiž toho názoru, že se stěžovatelka bez řádného odůvodnění odchýlila od ustálené správní praxe a otevřeně vyjádřila svůj diskriminační postoj, kdy jediným důvodem pro odchýlení uvedla skutečnost, že jde o občana Uzbekistánu. Dle žalobce porušování lidských práv nelze odůvodnit zvýšeným počtem podobných případů ani nárůstem nelegální migrace z Uzbekistánu, zvláště pokud se jedná pouze o 231 případů, které stěžovatelka eviduje. S odkazem na veřejně dostupné údaje policie o migraci za období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2017 nelze dle žalobce dovést jakékoli přímé ohrožení veřejného zájmu nebo výsledků boje proti nelegální migraci, natož takové ohrožení, které by ospravedlňovalo náhlou a diskriminační změnu správní praxe stěžovatelky vůči občanům Uzbekistánu. Tato skutečnost je umocněna tím, že občané Uzbekistánu se ve většině případů snaží svou pobytovou situaci neprodleně řešit, přičemž motivem jejich jednání je obava z vážné újmy, která jim v případě návratu do země původu reálně hrozí (což sama stěžovatelka přiznává). Dle žalobce nepřiznáním odkladného účinku nedojde k žádnému zásahu do veřejného zájmu, naopak povede ke kultivaci správní praxe stěžovatelky; zároveň by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout újma žalobci a jiným osobám, kteří legitimně očekávají nediskriminační a ustálené rozhodování stěžovatelky.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně.

[5] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[7] Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku pro význam, který má rozhodovací praxe správních soudů (včetně napadeného rozsudku) pro její obecnou aplikační praxi. Tento význam je podpořen faktem, že typově obdobné jednání cizinců, jímž podle stěžovatelky dochází k obcházení úpravy krátkodobých víz, se v praxi vyskytuje nikoli ojediněle, nýbrž ve významném počtu případů. Dále poukazuje na negativní dopad na právní jistotu účastníků řízení v případě,

pokračování

že by odkladný účinek nebyl přiznán a rozsudek městského soudu by byl v kasačním řízení zrušen.

[8] Oproti tomu žalobce žádnou konkrétní jemu (či jiné osobě) hrozící újmu nespécifikoval, ani z obsahu spisu nijak nevyplývá. Je třeba připomenout, že žalobci bylo sice uloženo správní vyhoštění; to však aktuálně nelze realizovat, neboť u žalobce jsou dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Věc je navíc vedena v přednostním režimu vyřizování (§ 56 odst. 3 s. ř. s.). I z tohoto důvodu je zcela nepravděpodobné, že by žalobci mohla vzniknout újma výkonem rozhodnutí o vyhoštění v době do rozhodnutí o kasační stížnosti. Pokud hrozící újmu spatřuje v tom, že účastníci očekávají ustálenou a nediskriminační praxi stěžovatelky, jde o zcela vágní tvrzení, které je navíc třeba odmítnout. Je naopak žádoucí, aby ze strany správních soudů byly stanoveny mantinely aplikační praxe stěžovatelky jasně, k čemuž by nepřispělo, pokud by stěžovatelka do rozhodnutí o kasační stížnosti aplikovala závěry městského soudu týkající se její rozhodovací praxe s rizikem, že mohou být meritorním rozhodnutím o kasační stížnosti zpochybněny. Tvrzení žalobce, že změna praxe stěžovatelky je diskriminační, neboť je založena pouze na státní příslušnosti cizinců, neodpovídá ani odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky ani obsahu kasační stížnosti. Důvodem aktuální praxe stěžovatelky je jí shledané obcházení zákona o pobytu cizinců, nikoliv výlučně jejich státní příslušnost. Ze statistik nelegální migrace, na něž žalobce odkazuje, nelze vycházet. Obsahují údaje z první poloviny letošního roku, které tedy logicky neodrážejí aktuální stav, proto nijak nezpochybňují význam veřejného zájmu, na něž poukazuje stěžovatelka. V neposlední řadě existuje i riziko, že při nepřiznání odkladného účinku, by v případě zrušujícího rozhodnutí zdejšího soudu v řízení o kasační stížnosti v konkrétní věci žalobce ve výsledku existovala dvě protichůdná správní rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že si je vědom závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, dle kterého hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nelze však přehlédnout, že v posuzované věci stěžovatelka neuvádí tento důvod izolovaně, ale ve spojení se závažnými dopady rozhodnutí městského soudu do své aplikační praxe. V takových případech výjimečně Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti správního orgánu přiznává (srovnej např. usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 – 18).

[10] Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobci ani jiným osobám přiznáním odkladného účinku žádná újma nehrozí. Oproti tomu pro praxi stěžovatelky i právní jistotu potenciálních účastníků obdobných správních řízení má přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesporně velký význam. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že újma pro stěžovatelku by v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící žalobci či jiným osobám v důsledku jeho přiznání; přiznání odkladného účinku naopak povede k ochraně právní jistoty třetích osob.

[11] Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývající podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, respektive je naopak ve veřejném zájmu, aby řešená právní otázka byla postavena najisto. Ostatně i ve skutkově obdobné věci sp. zn. 3 Azs 305/2017 postupoval Nejvyšší správní soud obdobně.

[12] Z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu